

COPIII

copiilor

Proiect cofinanțat de Consiliul Local Baia Mare
prin Serviciul Public Asistență Socială
Anul cofinanțării: 2014
Programul de finanțare: „Legea 350/2005”
Titlul Proiectului: “Pregătit să fiu părinte?”

Un proiect al Asociației Tinerilor
Ortodocși din Protopopiatul
Baia Mare în parteneriat cu

2

Pe lângă problemele fizice și psihice, mamele minore sunt supuse adesea și abuzurilor sexuale. Statisticile arată că un sfert dintre mamele minore au suferit abuzuri sexuale. Cifrele sunt cutremurătoare. În spatele lor se ascund povești și mai cutremurătoare.

Aproape 50.000 de minore au devenit mame în perioada ianuarie 2009 - iunie 2012. Unele mame au doar 10 ani, însă nici măcar un sfert dintre cazuri nu sunt semnalate direcțiilor generale de asistență socială și protecția copilului (DGASPC). Psihologii vorbesc despre cazurile dramatice susținând că acestea sunt efectele unei „societați bolnave”. Aceștia spun că multe dintre fete au nevoie de consiliere psihologică. Iar, din păcate, maternitatea în adolescență deschide ușa unor altor abuzuri: fizice, psihice, sexuale.

Potrivit unui studiu al organizației „Salvați copiii”, factorii de risc sunt:

CARACTERISTICI ALE COPILULUI:

prematuritate sau greutate mică la naștere, probleme perinatale, de dezvoltare (de exemplu, tulburări de atașament), de sănătate, dizabilități, probleme sau tulburări de comportament, copil din afara căsătoriei ș.a.

Efectul Cenușăresei definește incidența crescută a violenței împotriva copiilor din afara căsătoriei, comisă de către mamă/tată vitreg față de violența generală împotriva copiilor naturali. Conceptul a fost extins și asupra copiilor adoptați sau în plasament familial.

CARACTERISTICI ALE ADULTULUI VICTIMĂ/ FAMILIEI:

nivel educațional scăzut, experiență traumatică în copilărie, consum de alcool, droguri, vârsta mică a mamei la nașterea primului copil, probleme de sănătate mintală, privare de libertate a unuia dintre părinți/membru de familie, dizabilități sau boli cronice, empatie față de agresor, instabilitatea structurii familiale, număr mare de copii în familie, monoparentalitatea, violență în familia de origine, izolarea de familie și de prieteni, niveluri înalte de exprimare a furiei și impulsivității, așteptări nerealiste în privința copiilor, reacție agresivă la stres, frecvență ridicată a mutărilor dintr-un loc în altul, absența modelelor civice ș.a.

CARACTERISTICI SOCIO-CULTURALE:

sărăcie, șomaj, convingeri culturale privind autoritatea bărbaților, toleranță crescută față de violența în familie, deținerea de arme, violența instituțională, violența socială, violența din domeniul audio-vizual.”

Potrivit aceluiași studiu, consecințele asupra copilului sunt foarte grave:

„Violența poate avea consecințe imediate și/sau pe termen lung asupra sănătății, dezvoltării și bunăstării copilului. Pe termen lung, consecințele se răsfrâng și asupra vieții de adult, fiind reflectate de dificultatea de a dezvolta sau menține relații intime cu sexul opus sau chiar relații sociale în general, de a-și găsi un loc de muncă stabil, de a avea atitudinile și abilitățile necesare unui părinte suficient de bun ș.a.

Nu numai actul în sine al violenței are consecințe, ci și contextul în care aceasta se produce. De obicei, are loc o interacțiune între mai mulți factori de

Un sfert dintre mamele minore sunt victime ale unor ABUZURI sexuale

risc care conduc la apariția consecințelor și creșterea impactului. Intervievarea/audierea repetată a copilului ulterior descoperirii actului de violență poate, de asemenea, revictimiza copilul.

Consecințele se reflectă asupra dezvoltării copilului atât pe plan afectiv, cât și asupra celorlalte aspecte ale dezvoltării și asupra adaptării școlare.

Pe plan afectiv: atașament atipic (dezorganizat), carențe afective, emoționalitate negativă, agresivitate, stima de sine redusă etc.

Pe planul celorlalte aspecte ale dezvoltării: retard al creșterii, întâzieri în dezvoltarea motorie, cognitivă și de limbaj, competențe sociale reduse ș.a.

Pe planul adaptării școlare: performanțe școlare reduse, dificultăți de învățare, abandon școlar.

3

CONSECINȚELE ABUZULUI

CONSECINȚELE PRODUSE DE ABUZUL FIZIC

Abuzul fizic poate avea consecințe fizice, neurologice și poate conduce la apariția unei boli, fracturi, dizabilități și chiar a decesului. De asemenea, conduce frecvent la instalarea unor comportamente agresive, probleme emoționale și de comportament și la dificultăți de învățare și de diminuare a performanțelor școlare. Contextul în care se produce abuzul fizic poate fi în familie, instituții diverse (de ex. școală, centru de reeducare, centru de plasament), în comunitate (de ex. pe stradă) și chiar societate.

CONSECINȚELE PRODUSE DE ABUZUL EMOTIONAL

Abuzul emoțional susținut are mai ales consecințe pe termen lung asupra dezvoltării copilului, sănătății sale mintale, comportamentului și stimei de sine. Contextele producerii acestui tip de abuz sunt de regulă cele legate de violența domestică/in familie, de adulții cu probleme de sănătate mintală și de părinții cu abilități parentale scăzute.

Abuzul sexual este deseori recunoscut prin comportamente autoagresive, depresii, pierderea stimei de sine și comportament sexual inadecvat vârstei copilului. Severitatea impactului este cu atât mai mare, cu cât abuzul are o durată și intensitate mai mari, cu cât copilul este mai mare ca vârstă, dacă există o componentă de premeditare, amenințare, coerciție, sadism etc. În cazul abuzului sexual, odată ce copilul l-a recunoscut și dezvăluit, este vitală prezența unui adult, mai ales a unui părinte protector sau a unei persoane de îngrijire, în care copilul are încredere și îl ajută să facă față acestei experiențe dramatice și să înțeleagă ce i s-a întâmplat, oferindu-i sprijin și protecție.

Neglijarea severă, mai ales a copiilor de vârstă mică, afectează major creșterea și dezvoltarea fizică și intelectuală a copilului, iar în cazurile extreme poate conduce la spitalizarea, instalarea unei dizabilități și/sau decesul copilului.

COPIII copiilor

În 28 din 60 de țări, mai multe fete decât băieți cred că bătaia soției este uneori justificată.

Informații din 30 de țări sugerează că aproape șapte din zece fete cu vârste cuprinse între 15 și 19 ani care au fost victime ale abuzului fizic și/ sau sexual nu au cerut niciodată ajutor.

VIOLENȚA - o problemă globală

„Violența împotriva copiilor are loc în fiecare zi, în toate țările din lume. Deși copiii sunt cei care suferă cel mai mult, violența afectează și toate straturile societății, subminând stabilitatea și progresul. Violența împotriva copiilor nu este însă inevitabilă. Violența poate fi prevenită dacă refuzăm ca ea să rămână ascunsă”.

„Pentru a preveni violența împotriva copiilor în România, desfășurăm o campanie de trei ani. Ne bucurăm să colaborăm îndeaproape cu Ministerul Muncii și alte instituții pentru a proteja mai bine copiii”.

Sandie Blanchet,
reprezentantul UNICEF în
România

UNICEF a lansat raportul „Ascuns la Vedere”, cea mai mare compilație de date referitoare la violența împotriva copiilor realizată vreodată ce arată amploarea zguduitoare a abuzului fizic, sexual și emoțional la care sunt supuși copiii.

Totodată, pentru a lupta împotriva acestui fenomen complex, UNICEF indică șase strategii care dau posibilitatea societății ca întreg, de la familii la guverne, să prevină și să reducă violența împotriva copiilor. Acestea includ susținerea părinților și crearea unor abilități de viață la copii; schimbarea atitudinilor; întărirea sistemelor și serviciilor judiciare, penale și sociale și generarea de dovezi, precum și conștientizare în legătură cu violența și costurile ei umane și socio-economice pentru a schimba atitudinile și norme.

Raportul UNICEF „Ascuns la Vedere” se bazează pe date din 190 de țări, documentând violența în locurile în care copiii ar trebui să fie în siguranță: în comunitățile, școlile și casele lor. De asemenea, detaliază efectele de durată, adesea trans generaționale ale violenței,

concluzionând că, pentru copiii expuși violenței, abuzului și neglijării riscul de a fi șomeri, de a trăi în sărăcie și de a fi violenți la rândul lor este mai mare. Raportul se bazează doar pe informațiile primite de la persoanele care au putut și au fost dispuse să răspundă, reprezentând astfel estimări minime.

PRINCIPALELE CONCLUZII:

DISCIPLINAREA PRIN VIOLENȚĂ

Aproximativ 17% din copiii din 58 de țări sunt supuși unor forme severe de pedeapsă fizică (loviri în cap, urechi sau față sau lovituri dure și repetate). La nivel global, trei din zece adulți consideră că este nevoie de pedepse fizice pentru a crește copiii bine. În România, o evaluare UNICEF arată că, atunci când un copil face ceva apreciat a fi greșit, prima reacție a 54% dintre părinți este de a ridica vocea la copil, iar 11% dintre părinți palmuiesc imediat copilul sau îl trag de păr.

între 11 și 15 ani din Europa și America de Nord afirmă că au brutalizat alți copii – în Letonia și România aproape 6 din 10 recunosc că brutalizează alți copii.

VIOLENȚA SEXUALĂ

La nivel mondial, în jur de 120 de milioane de fete sub vârsta de 20 de ani (aproximativ 1 din 10) au avut contact sexual forțat sau alte acte sexuale forțate, iar una din trei fete adolescente măritate vreodată, cu vârsta între 15 și 19 ani (84 de milioane), au fost victime ale violențelor emoționale, fizice sau sexuale comise de soții sau partenerii lor. În Elveția, un studiu național din 2009 despre fete și băieți cu vârste între 15 și 17 ani a descoperit că 22%, respectiv 8% au trăit cel puțin un incident de violență sexuală care a implicat contact fizic. Cea mai comună formă de violență sexuală pentru ambele sexe a fost victimizarea în spațiul virtual (pe internet).

OMUCIDAREA

O cincime din victimele omuciderii la nivel global sunt copii și adolescenți sub vârsta de 20 de ani, rezultând un număr de aproape 95.000 de morți în 2012. Din țările Europei de Vest și Americii de Nord, rata cea mai mare de omucideri este deținută de Statele Unite ale Americii.

România: în anul 2011 au fost raportate aproximativ 11.000 de cazuri de violență împotriva copiilor. Multe dintre aceste cazuri includ neglijarea copiilor, abuz emoțional, fizic și sexual. Cu toate acestea, se consideră că numărul de cazuri raportate reflectă doar o mică parte din cazurile de violență asupra copilului.

ATITUDINILE FAȚĂ DE VIOLENȚĂ

Aproape jumătate din fetele adolescente cu vârste între 15 și 19 ani (în jur de 126 de milioane) consideră că soțul are o justificare în a-și lovi soția în anumite circumstanțe. În 28 din 60 de țări, informații despre ambele sexe relevă că mai multe fete decât băieți cred că bătaia soției este uneori justificată. Informații din 30 de țări sugerează că aproape șapte

din zece fete cu vârste cuprinse între 15 și 19 ani care au fost victime ale abuzului fizic și/ sau sexual nu au cerut niciodată ajutor.

INTIMIDARE / BULLYING

Un pic mai mult de 1 din 3 elevi cu vârste între 13 și 15 ani, la nivel mondial, sunt brutalizați cu regularitate în școală. Aproape o treime din elevii cu vârste

Familia creștină, model de viațuire firească în societatea de astăzi

6

Familia creștină se întemeiază pe iubirea sinceră dintre un bărbat și o femeie, după cum Dumnezeu a binevoit în starea de Rai să zidească bărbat și femeie: „Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; a făcut bărbat și femeie” (Facere 1, 27), „de aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va uni cu femeia sa și vor fi amândoi un trup” (Facere 2, 24).

Această legătură dintre cei doi se desăvârșește în Sfânta Biserică, în momentul săvârșirii Sfintei Taine a Cununiei, când bărbatul și femeia sunt reasezați în lumina creației. Căsătoria nu este un mijloc lesnicios de a câștiga plăceri, nici o asigurare împotriva neputințelor de la bătrânețe, ci este comuniune și dăruire. Scopul căsătoriei este desăvârșirea soților și procreația.

PR. CIOCOTIȘAN BOGDAN
Președinte Asociația Tinerilor
Ortodocși ai Protopopiatului
Baia Mare

Familia stabilește cadrul perfect și binecuvântat de a oferi dragostea față de partener și momentul potrivit pentru a începe și legătura trupească firească binecuvântată de Dumnezeu. Căsătoria firească este monogamă și heterosexuală și are ca finalitate înmulțirea neamului omenesc.

Sfinții Părinți numesc familia „Biserica cea mică de acasă”, care are rânduiești armonioase, asemenea familiei celei mari, care este Sfânta Biserică. Cei doi, soțul și soția sunt temelie pe care se plămădește viitoarea ființă umană, adică copilul, rodul dragostei celor doi.

Copiii trebuie crescuți în dragoste și în frica de Dumnezeu, iar mersul la Biserică în familie este o mărturisire, dar și o mulțumire adusă lui Dumnezeu pentru darurile primite. Biserica devine astfel o școală a bunecuviniței și a omeniei.

Rugăciunea este imperios necesară în familie, soții fiind datori să se roage unul pentru altul, dar și pentru copiii lor, precum și copiii sunt datori să se roage pentru părinții lor, ca în acea familie să se sălășluiești dragostea, binecuvântarea și harul Sfântului Duh.

Se vorbește tot mai des despre cupluri, și nu despre familie. Legăturile întâmplătoare și căsătoria de probă sunt la ordinea zilei, iar acestea nu exprimă dragostea adevărată, pură, sinceră, ci doar plăcerea oferită de relațiile trupești. În momentul în care intervine plictiseala, legăturile se rup, iar despărțirile duc uneori la adevărate drame ale tinereții, mai ales sufletești, dar și trupești.

Păcatele care se împotrivesc căsătoriei, sau atentează la unitatea și bunul mers al familiei sunt: necinstirea soțului sau a soției, adulterul, incestul, perversitatea, avortul etc.

COPIII copiilor

Legat de acest păcat grav al avortului s-a vorbit mult și în general femeile sunt cele mai acuzate, însă amândoi partenerii sunt la fel de vinovați, zămislirea nefiind doar lucrarea omului, ci mai ales lucrarea lui Dumnezeu. La avort apelează în general fetele nemăritate, singure, care devin vulnerabile și dezorientate, iar acest păcat le va urmări toată viața lor, chiar dacă mai târziu se vor căsători. Mai gravă este situația când acest păcat se săvârșește și în cadrul familiei, când femeia apelează la avort cu acordul soțului ei, amândoi devenind părtași ai unei crime, ucigând astfel rodul dragostei dintre ei, destramând echilibrul familial.

Biserica Ortodoxă luptă pentru o familie integră, firească, binecuvântând buna rânduială dintre membrii ei, încurajându-i pe tineri să aleagă căsătoria în defavoarea desfrâului și a sexualității timpurii. Iubirea dintre doi tineri, băiat și fată, este frumoasă atâta timp cât aceasta se bazează pe sentimente curate, pure, fără nicio tentă sexuală.

Din păcate, evoluțiile din ultimii ani ale societății europene, și mai ales legislația europeană a drepturilor omului, permițând, pe de o parte, constituirea legală a cuplurilor de același sex și adoptarea copiilor de către asemenea cupluri, iar pe de altă parte producerea de că-

tre persoane necăsătorite, pe cale artificială a copiilor, nu sunt de natură să dea speranțe recuperării celei mai importante instituții sociale, familia. Și aceasta pentru simplul motiv că tocmai asemenea situații nu se pot constitui în acel cadru al propunerii valorilor tradiționale, care au dat coerență peste veacuri omenirii. Mai mult, pentru că asemenea situații îndeamnă astăzi la graba de a redefini familia, practic de a renunța la orice speranță de recuperare a ei.

În aceste condiții, se pare că rolul Bisericii este unul din cele mai importante, cadrul eclesial rămânând unul din puținele în stare să mai acționeze întru recuperarea familiei și a societății.

„Căsătoria nu este un mijloc lesnicios de a câștiga plăceri, nici o asigurare împotriva neputințelor de la bătrânețe, ci este comuniune și dăruire”.

7

Drama mamelor singure adolescente

În luarea unor măsuri adecvate de reintegrare a adolescentei-mame singure, este important să cunoaștem care sunt cauzele care stau la baza unui astfel de fenomen, de comportament deviant.

Cele trei mari categorii de cauze care pot duce la un comportament deviant sunt: cauzele biologice, psihologice și sociale.

Aceste cauze biologice sau acești factori interni țin în principal de potențialitățile și structura neuro-psihică a adolescentului, de unele particularități ale personalității în formare. Disfuncțiile cerebrale și deficiențele intelectuale ale adolescentei pot fi unele din cauzele care pot duce la devenirea ei ca mama la o vârstă nepotrivită. Ea poate fi ușor păcălită să aibă relații sexuale cu partenerul ei și, deci, ca urmare a apărut șansa să rămână însărcinată. Și tulburările caracteriale sunt unul dintre factori, deoarece copilul caracterial este prezentat ca un copil dificil, greu de educat, copilul problemă fără ca el să fie deficient sau bolnav. Un astfel de copil prezintă anomalii de conduită socială, fiind opozant, instabil afectiv, dezorganizat în activitate. Acestea transpuse la adolescență arată în următorul fel: incapacitatea să accepte frustrarea, reproșurile, tendința de insolentă, incapacitatea să se controleze, să evite gesturile și actele impulsive, etc. (Preda, V., 1981, pp. 11-12; 21-25)

Tocmai aceste acte de incapacitate de a-și controla impulsurile și gesturile și actele impulsive duc la devenirea adolescenților în părinți la o vârstă așa de fragedă.

Fără a considera că factorii biologici au o importanță mică în dezvoltarea acestui comportament, factorii psihologici au un rol important. Unul dintre factorii psihici care acționează în apariția acestui fenomen este dat de ambianța familială. În structurarea personalității individului, modelul parental valorizant sau defavorizant, imaginea de identificare cu părintele are un rol foarte important în structurarea personalității individului.

Una dintre laturile care necesită o dezvoltare armonioasă în devenirea unui adolescent cu un comportament adecvat este cea a activității. Atunci când carențele și conflictele afective depășesc anumite limite de intensitate și de durată și devin niște situații traumatizante

pentru copil, personalitatea lui va lua direcții greșite.

Subliniind frumusețea prietenilor plămădite în anii adolescenței, trebuie atrasă atenția asupra unui aspect care nu este deloc de neglijat și anume cel că la această vârstă prietenia este „deschisă” atât unor neînțelegeri greșite a acestui sentiment, cât și unor forme de manifestare necorespunzătoare. Acestea sunt datorate nu numai lipsei de experiență socială pe care o are adolescentul, ci și unor nevoi care sunt specifice acestei vârste, iar pe primul plan se situează nevoia de afectivitate. Această nevoie este satisfăcută printre altele și de prietenia de grup, care este cunoscută sub numele de gașcă. În unele cazuri, aceasta gașcă are o influență negativă asupra individului, deoarece ajunge să aibă o serie de fapte care nu sunt acceptate de societate. Scopul acestor găști este acela de a impresiona, și cum altfel, dacă nu prin comportamente voit necivilizate, cultivarea interesului pentru aventură, fapte care pot avea o mulțime de consecințe care sunt greu de suportat de cele mai multe ori într-o perioadă mai îndepărtată. (Dumitrescu, I., Nicolae, A., București, 1983, pp. 131-132)

Această nevoie de afectivitate este cauza acestui fenomen, deoarece fetele simt nevoia să realizeze prietenii cu un partener de sex opus. Problema care se ridică, ca și urmare a acestor prietenii cu partenerii de sex opus, este că ei nu știu unde este limita dintre prietenie și dragoste și cred de cele mai multe ori că sunt îndrăgostiți, fiind la faza de celebra expresie de aprindere de călcăie și astfel ajung să aibă relații sexuale timpurii. Relațiile sexuale timpurii apar și ca și urmare a influenței pe care o are mass-media în zilele noastre și desigur a societății care este în schimbare.

Acestea nu sunt singurele cauze care duc la creșterea acestui fenomen. O altă cauză importantă este dată de relațiile disfuncționale cu familia de origine. În general aceste fete au o relație disfuncțională cu tatăl sau unele dintre ele sunt provenite din familii în care tatăl este absent, iar mama domină și este

autoritară, fapt care conduce la o relație deficitară dintre mamă și fiică. În majoritatea sarcinilor adolescente, când adolescența prezintă astfel de situație familială, sarcinile de obicei sunt nedorite, neplanificate și neintenționate. Alături de aceasta cauză, lipsa educației sexuale din familia de origine este un predictor important în devenirea adolescentei de mamă singură.

Cauzele sociale sunt printre cele care au o influență cât mai mare asupra adolescenților. Sesizându-se rolul idealului de viață în integrarea a adolescenților, se constată o lipsă de armonie între idealurile acestora și lipsa de armonie între idealurile pe care le au ei și practica socială.

Prezentul oferă seturi de valori diferite, iar diversitatea se impune cu tot mai multă putere în fața acestei uniformități. Liberalizarea acestei sexualități premaritale este una din schimbările care afectează atât comportamentul adolescenților, cât și atitudinile lor sociale. Ilegalitatea nașterilor a devenit tot mai frecventă, în special în cazul adolescenților, conducând la o nouă categorie socială ce ridică probleme deosebite cum ar fi: cele psihologice, educaționale și de suport social a părinților adolescenților. (Mitrofan, I., Ciuperca, C., 1997, pp. 23; 27-28)

Cauzele care stau la baza adolescentei însărcinate și mai apoi a mamei ar fi următoarele:

- lipsa unei imagini de sine pozitive;

- o concepție pesimistă cu privire la viitor;
- disfuncții familiale;
- influența mass-mediei, a radioului, a televizorului;
- cele mai multe adolescente cred că nu pot să rămână însărcinate, ci numai la alte fete se poate întâmpla acest lucru;
- celor mai mulți adolescenți li se pare ceva normal să fii activ din punct de vedere sexual, ceea ce este un lucru fals;
- presiunea prietenilor;
- timp fără preocupare;
- lipsa de informații;
- presiunea ce se exercită asupra adolescenților de a deveni cât mai repede adulți;
- problemele intervenite între adolescenți și părinți;
- influența drogurilor și a alcoolului;
- depresia, disperarea, nefericirea;
- dorința de a avea pe cineva care să le iubească (un partener) sau dorința de a avea pe cineva în care să își investească propria ființă;
- lipsa recunoașterii responsabilităților ce revin unui viitor părinte. (Lindsay, J. W., Rodine, S., 1989, pp. 15-48)

Prima dintre modificările cu care se confruntă o mamă singură este schimbarea. Dintr-un simplu adolescent, copil în unele cazuri, devine peste noapte un părinte. Astfel, după ce are loc această schimbare, putem începe să

tratăm individual care sunt cele mai întâlnite probleme cu care se confruntă o mamă adolescentă:

■ consecințele maternității în timpul adolescenței- majoritatea adolescenților nu sunt pregătiți pentru a deveni părinți. În ciuda faptului că au capacitatea biologică de a procrea, dezvoltarea lor emoțională, cognitivă, socială și fizică, desigur, nu sunt complete. Deoarece adolescența este „o perioadă de criză și dezechilibru”, tinerii nu realizează cine sunt și ceea ce pot realiza în viață. Asumarea de noi responsabilități economice și sociale precum și abandonarea școlii sunt altele dintre repercusiunile pe care le are o sarcină în viața adolescentă. Adolescenții care se căsătoresc la această vârstă prezintă o rată mai mare a divorțurilor, a suicidului și o rată tot mai mare a dependenței față de serviciile de asigurări sociale. Sănătatea mamei adolescente este desigur și ea afectată. Pot apărea stările de anemie, septicemie, și alte complicații la naștere datorită unei nutriții slabe și o îngrijire prenatală precară. Mortalitatea la naștere este mai mare printre copiii mamelor adolescente, și prezintă o prematuritate la naștere. Copiii adolescenților prezintă și alte particularități, cum ar fi scorurile semnificativ scăzute la testele de inteligență; tendința mai mare la repetențe școlare și dificultăți în procesul de învățare; la băieți în special probleme de comportament, cu o probabilitate mai mare de a deveni părinte în adolescență; iar părinții adolescenți prezintă un risc mai mare de a-și

abuza copiii în comparație cu părinții adulți. (Dumitrescu, A., 1985, p. 170) (Schickedanz, J., A., Hansen, K., Forsyth, P., D., 1990, p. 642)

■ creșterea potențialității abandonării copilului- în ultimii ani la nivelul speculativ, ideativ și faptic, este tot mai acediată ideea că șansele ca mamele să își abandoneze copiii datorită stresului socio-economic în care se află o mamă singură sunt mari. Repercusiunile pe care le are abandonul asupra copilului sunt foarte complexe, și cu o posibilitate redusă de remediere a stării fizice, psihice și emoționale a copilului.

■ dificultățile financiare- este printre cel mai greu obstacol pe care îl întâlnește o mamă singură și pe care trebuie să îl depășească.

■ lipsa timpului și handicapul social în formarea relațiilor- multe dintre mamele singure se plâng de existența unui timp insuficient în exercitarea rolului de părinte, a vieții personale, a menajului. Deoarece părintele singur este cu atâtea responsabilități, el este adesea încercat de sentimentul de singurătate, de copleșală și de povară.

■ problemele emoționale- copilul devine de cele mai multe ori pentru mama un suport emoțional. Astfel, copilul va fi implicat în niște structuri interacționale care vor reclama un anumit grad de maturitate în raport cu care nu este pregătit îndeajuns.

■ problema cea mai mare a copiilor din ziua de astăzi e aceea că cei mai mulți dintre ei nu se simt iubiți și acceptați necondiționat- un copil care este nedorit are nevoie de mai multă afectivitate din partea părinților în comparație cu ceilalți copii.

■ stigma socială- chiar dacă pentru venirea pe lume a copilului sunt responsabili ambii parteneri, femeile în general sunt mai stigmatizate social și sunt percepute ca fiind mai responsabile pentru situația respectivă în comparație cu bărbații. Fetele sunt etichetate mult mai negativ în comparație cu băieții dacă legatura dintre ei nu se finalizează într-o căsătorie. (Bourhis, R., M., Leyens, J. P., 1997, pp. 126-130).

DE MARAMUREȘ
Gazeta

Baia Mare, Bd. Traian 23/9
Tel. 0728-836 348, 0362-401 332
fax 0362-401 331

www.gazetademaramures.ro

Fondator
Dan PÂRCĂLAB

Director general
Ioana **LUCĂCEL**

Redactori
Mircea **CRÎȘAN**

IT/DTP
Ada **FONAI**

Viața este, cu certitudine, cel mai mare dar primit de la Dumnezeu, nu doar pentru că ne înfruptăm vremelnic din bunătățile acestei lumi, ci, mai ales pentru că după această existență ne așteaptă viața veșnică, scopul viețuirii creștine.

Prima poruncă dată de Dumnezeu oamenilor corespunde tocmai voinței înseși a lui Dumnezeu exprimată la creație: „Creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul și-l supuneți.” (Geneză 1,28). Dumnezeu l-a înălțat pe om la cinstea de a fi împreună lucrător cu El la zămislirea vieții. El pune în om scânteia divină, sufletul. Ca urmare, Dumnezeu singur are puterea să dea viața și numai El are dreptul să o ia. Oricine își asumă dreptul asupra vieții lui sau a altuia, săvârșește cel mai mare păcat, împotrindu-se lui Dumnezeu, care este Domn al vieții și al morții.

Astfel, este lesne de înțeles că încă din perioada vetero-testamentară, o familie numeroasă era văzută ca fiind binecuvântată (Levitic 26,9), iar o familie lipsită de urmași era considerată a fi blestemată de Dumnezeu (Levitic 20,21). Darul de a dobândi copii era cea mai mare mângâiere pentru pierderea nemuririi, reprezentând în fond imaginea învierii neamului omenesc căzut în păcat.

Știm însă că răul s-a arătat dintru început, ridicându-se împotriva acestui dar sacru, atunci când Cain l-a omorât pe fratele său, Abel. Apoi, în decursul istoriei acest rău s-a înmulțit atât de mult, încât darul vieții a ajuns să fie curmat cu bună știință prin milioanele de avorturi care se fac în întreaga lume, iar în zilele noastre, să fie privite ca un lucru firesc și susținute cu vehemență pe plan mondial pentru a permite emanciparea femeii.

În altă ordine de idei, de-a lungul istoriei s-au folosit diverse metode pentru provocarea avortului încă din lumea păgână, practici justificate de mulți reprezentanți ai omenirii. Însă orice procedeu folosit era considerat nepermis, fătul fiind socotit în mod constant om deplin.

Polemicele apărute între adepții mișcării pro-avort și adversarii ei, au loc în jurul câtorva idei principale pe care le vom prezenta în rândurile ce urmează. Dar pentru a porni o astfel de dezbatere trebuie să pornim de la următoarele premise: Când începe viața umană? Avem dreptul de a dispune de viața cuiva? Este fetusul cu adevărat om? Putem vorbi de suflet în perioada intrauterină? Considerăm că tema avorturilor constituie o problemă

Avortul sau împotrivirea darului sfânt al vieții

a conștiinței întregii omeniri, întrucât privește însăși viața omului, ca dar al lui Dumnezeu față de care fiecare suntem responsabili.

Acestor numeroase întrebări le dă răspuns tocmai medicina, combătând științific avortul și legiferarea practicării lui. De notorietate este experiența medicului american B. Nathanson – autor al cutremurătorului documentar „The Silent Scream” („Strigătul Mut”) – care a ajuns la următoarea concluzie:

„Fătul este ființa omenească separată, cu toate caracterele personale specifice, persoană umană deplină”, astfel, conform studiilor și observațiilor personale, fătul presimte amenințarea și percepe toate pericolele la care este supus, deci are viața lui personală, reacționând ca o ființă autonomă, trăind și dezvoltându-se în dependență de mediul matern.

Porunca a VI-a din Decalog spune lămurit: „Să nu ucizi!” (Exod 20,13). De aceea, nu doar fețele bisericești, ci și biologii și medicii onești recunosc unanim că avortul este crimă.

Vrednicul de pomenire Patriarhul Teoctist evidențiază că „avortul nu este doar un oarecare act nepermis, ci este, fără nici o nuanțare, omor; omor mai grav și mai oribil decât altele, pentru că ia dreptul la viață unei ființe omenești, înainte de a fi gustat din aceasta”.

De altfel, Biserica a fost în toate timpurile și locurile împotriva avortului, ca teorie și practică, calificându-l drept păcat strigător la cer. Potrivit moralei ortodoxe, a vorbi despre avort înseamnă a ne referi la cel mai mare păcat pe care îl poate săvârși cineva în lume.

La începutul creștinismului, trei păcate erau considerate a fi cele mai grave: apostazia (n.n. lepădarea de credință), uciderea și desfrânarea. Avortul pare a fi sinteza acestor trei păcate, și încă ceva mai mult. El e ultima pecete a condamnării la

dispariție a iubirii conjugale. De aceea, tot ceea ce este comis împotriva ființei umane este, într-o anumită măsură, comis împotriva lui Dumnezeu, așa după cum tot binele făcut semenilor noștri este făcut lui Dumnezeu Însuși: „Întrucât ați făcut unuia dintre acești frați al Mei preamici, Mie Mi-ați făcut” (Matei 20,45).

Scerile Sfântului Apostol Pavel cuprind nenumărate pasaje care fac referire păcatele care îi împiedică pe oameni să intre în Împărăția Cerurilor, printre care se numără luarea de „pharmakeia” (vrăjitorii, leacuri băbești). Constatăm că Pavel se lovește în activitatea sa printre neamuri, tocmai cu aceste vechi metehne păgâne, căci lumea greco-romană nu avea cunoștința deplină a noțiunii de păcat împotriva divinității. Secole de-a rândul, toți Sfinții Părinți, printre care îi amintim pe Grigorie Teologul, Maxim Mărturisitorul, ori Atanasie Sinaitul, condamna în unanimitate avortul provocat, declarându-l ucidere, deicid.

Canoanele apostolice, de la Trulan, Ancira sau ale Sfântului Vasile cel Mare, condamna și hotărâsc pedepse bisericești pentru cei care se fac vinovați de astfel de crime.

Din cele de mai sus reiese că avortul a fost o practică străină creștinismului, provenită dintr-o lume fără frică de Dumnezeu, cu atât mai gravă, cu cât constituie uciderea unei ființe umane vulnerabile.

Biserica Ortodoxă Română trage un semnal de alarmă, notând că, deși suntem un popor creștin și evlavios, „batem un trist record în lume cu întreruperile de sarcină și cu familiile destrămate, care se înmulțesc de la o zi la alta”.

Dincolo de consecințele tragice asupra mamei, în special, avortul are urmări catastrofale pe plan național, fapt ce îndreptățește Biserica să ia o poziție fermă la această realitate cruntă. Societatea secularizată contemporană aduce diverse justificări pro-avortive, în numele fericirii imediate, a mediului medical ori social.

Fiind în lume, Biserica nu poate instaura o societate utopică, însă nici nu poate privi superficial la ceea ce se întâmplă în jur, având menirea și datoria sfântă de a revigora această „Biserică mică”, familia creștină sănătoasă, fiind un ecou al tuturor pruncilor încă din prima clipă a zămislirii lor.

DEPRESIA, boala adolescenților

Adolescența este definită de mulți autori în multe feluri, din mai multe puncte de vedere, din perspectiva mai multor laturi. Dictionarul de sociologie definea adolescența ca fiind „o etapă distinctă în evoluția individului care se situează între copilărie și tinerețe, prezentând aspecte în plan biologic și psihosocial.” (Zamfir, C., Vlasceanu, L., 1993, p. 19)

Dicționarul de sociologie împarte adolescența în două mari etape și anume: prima etapă este preadolescența (pubertatea), cu vârsta cuprinsă între 12-15 ani, iar a doua mare etapă este cea a adolescenței propriu-zise, cu vârsta cuprinsă între 15-18 ani. Sunt cazuri în care se prelungește peste această limită și atunci ia forma adolescenței întârziate, datorită timpului de școlarizare și a amânării asumării de responsabilități sociale. Adolescența în desfășurarea ei este dependentă de mai mulți factori, dintre care factorii biologici ereditari, factorii sociali, factorii culturali și, nu în ultimul rând, factorii educaționali. (Zamfir, C., Vlasceanu, L., 1993, p.19)

Dacă analizăm adolescența prin prisma abordărilor psihologice, putem spune că adolescența este caracterizată prin creșterea dezvoltării intelectuale, creșterea hipersensibilității, apariția unor conflicte motivaționale și afective.

Dacă până acum am văzut cum definește adolescența dicționarul de sociologie, în următoarele rânduri vom vedea cum definește Dicționarul de obstetrică și ginecologie adolescența.

Adolescența (vârsta creșterii) este definită de Dicționarul de obstetrică și ginecologie ca acea perioadă „divizată în două etape: preadolescența (pubertatea), de la 11-14 ani și adolescența propriu-zisă, de la 14-19 ani.” (Pana, S., Pană, S. jr, 1995 p. 9)

În cazul adolescenților, accidentele rutiere, HIV/SIDA și suicidul sunt principalele cauze de deces, avertizează un raport al Organizației Mondiale a Sănătății (Health for the world's adolescents), publicat săptămâna aceasta.

Potrivit raportului, depresia este principala cauză de boală și de handicap la băieții și fetele cu vârste între 10 și 19 ani. Raportul este o sinteză a unei

cantități mari de informații publice, pe baza cărora OMS face recomandări privitoare la sănătatea adolescenților, inclusiv la tabagism, consumul de alcool și droguri, HIV, traumatisme, sănătatea mentală, alimentație, sănătatea sexuală, violență etc.

În lume, nu se acordă suficientă atenție sănătății adolescenților. Și sperăm ca acest raport să sensibilizeze autoritățile, în sensul ca acestea să se intereseze mai în profunzime asupra problemelor de sănătate ale persoanelor cu vârste între 10 și 19 ani și să accelereze materializarea acțiunilor, vizând sănătatea adolescenților, spune dr. Flavia Bustreo, responsabil de sănătatea familiei, femeii și copilului în cadrul OMS.

La scară globală, accidentele rutiere sunt prima cauză de deces la adolescenți și a doua cauză de boală și de handicap la această categorie de populație. Decesele provocate de accidentele rutiere sunt de trei ori mai numeroase în cazul băieților. Viteza, alcoolemia, nerespectarea regulilor de protecție rutieră, nemarcarea spațiilor pietonale în zona unităților de învățământ, dobândirea prea ușor a permisului de conducere sunt principalele cauze ale acestui fenomen.

În comunicatul OMS referitor la sănătatea adolescenților, se folosește cuvântul ravagii referitor la tulburările psihice depistate la această categorie de populație, tocmai pentru a reda cât de gravă este realitatea. La nivel global,

În comunicatul OMS referitor la sănătatea adolescenților, se folosește cuvântul ravagii referitor la tulburările psihice depistate la această categorie de populație, tocmai pentru a reda cât de gravă este realitatea.

depresia este prima cauză de boală și de handicap la această categorie de populație, în timp ce suicidul este a treia cauză de deces. Studiile de specialitate arată că la jumătate dintre persoanele cu tulburări psihice primele simptome apar înainte de vârsta de 14 ani.

În schimb, raportul OMS consemnează o reducere a numărului deceselor și complicațiilor înregistrate în timpul sarcinii și la naștere, mai ales în regiunile unde rata mortalității maternale este mai mare.

Totuși, datele indică faptul că mortalitatea maternală este, în continuare, a doua cauză de deces în cazul fetelor între 15 și 19 ani, după suicid. Potrivit estimărilor, numărul deceselor provocate de HIV este în creștere printre adolescenți. Fenomenul este mai accentuat în regiunea africană, fiind într-un ușor recul la nivelul celorlalte grupe de populație. La nivel global, HIV este a doua cauză de deces la adolescenți. Diareele și infecțiile căilor respiratorii inferioare reprezintă a doua și, respectiv, a patra cauză de deces la copiii între 10 și 14 ani.

Raportul OMS subliniază că adolescența reprezintă perioada cheie pentru prevenția bolilor cronice, pentru a consolida sănătatea viitorului adult.

Astfel, comportamentele la risc din adolescență - tabagism, abuz de alcool, alimentație dezechilibrată, sedentarism, obezitate - au consecințe severe asupra sănătății tânărului de azi și efecte devastatoare asupra sănătății adultului de mâine, explică Jane Ferguson, din cadrul OMS, care a coordonat redactarea acestui raport.

DEZVOLTAREA FIZICĂ

Cunoscută și sub numele de „laborator decisiv de pe scara vârștelor”, adolescența este acea perioadă din viața omului care face trecerea de la copilărie înspre maturizare și înspre integrarea în viața societății adulte. Datorită faptului că adolescența este acea perioadă când au loc multe modificări în viața individului, vom analiza acele modificări care au loc în aria fizică a individului. Adolescența, continuare a procesului de dezvoltare care s-a încheiat în copilărie, presupune următoarele modificări legate de aspectul fizic al individului, al adolescentului sau în prima fază a pre-adolescentului. În această perioadă are loc trecerea înspre organismul adult, perioadă caracterizată prin apariția și prin dezvoltarea unor procese importante anatomice, fiziologice și psihice în drumul spre realizarea acestei configurații a adultului.

Începutul adolescenței este marcat de o dezvoltare impetuoasă, atât sub aspect corporal extern, cât și a diferitelor funcții ale anumitor organe. Creșterea masei corporale, a taliei și a înălțimii vor da corpului acea vigoare, proporție, grație și frumusețe care îl caracterizează pe adolescent. Perimetrul toracic va înregistra valori de creștere duble față de perioada copilăriei, se constată o maturizare treptată a aparatului circulator care va asigura astfel o mai bună funcționare, o funcționare normală a inimii. Datorită faptului că suprafața plămânilor a crescut, crește și volumul de aer introdus prin inspirație. Volumul și greutatea creierului a unui adolescent nu prezintă deosebiri față de volumul și greutatea creierului a unui adult, însă, se vor produce perfecționări continue ale activității creierului, se vor maturiza cortexul frontal și lobii parentali, care sunt responsabili pentru acțiunile de planificare și autocontrol, se vor înmulți considerabil fibrele nervoase care leagă diferiți centri din creier. (Bonchis, E,Secui, M, Oradea, pp.279-280) Dezvoltarea psihică

Adolescența este o etapă esențială a vieții, care îi va permite ființei umane să își cucerească independența, să își modeleze caracterul prin tot felul de încercări, să își afirme personalitatea. Pentru o înflorire armonioasă a personalității, copilul trebuie să crească într-un mediu familial care să îi asigure un climat de fericire, de iubire și de înțelegere.

Adolescența este considerată o fază a restructurării afective și intelectuale a personalității, un moment esențial al dezvoltării cognitive, întrucât pe parcursul acestui stadiu se perfecționează procese și mecanisme dobândite în stadiile anterioare, dar în același timp se vor atinge parametrii de vârf în gândire, memorie și imaginație. (Bonchis, E,Secui, M, Oradea, p. 280)

În perioada adolescenței își vor face apariția aspirațiile de viață, dar și primele obstacole care vor avea numeroase implicații asupra viitorului adult. Din punct de vedere psihic, este perioada în care se va finaliza structura psihică a individului.

DEZVOTAREA SOCIALĂ A ADOLESCENTULUI

Este adevărat faptul că adolescența este acea perioadă de descoperire a sinelui, perioada în care adolescentul începe să se cunoască mai bine, începe să cunoască într-un mod mai intim, ceea ce a devenit, însă, desigur că și o perioadă de strădanie pentru devenire. Adolescența este

concepută ca fiind un fenomen complex, cu aspecte fiziologice, intelectuale, afective, corelate între ele și condiționate social. Adolescența este și va fi întotdeauna o perioadă de criză și dezechilibru, fapt datorat atât schimbărilor fiziologice care se desăvârșesc în adolescență, cât și repercursiunilor psihologice ale acestor schimbări fiziologice, cât și obligației tinerilor de a realiza integrarea lor în societate. Adolescentul este prin natura lui un fenomen complex, care prezintă aspecte biologice, psihologice și sociologice, care nu pot fi tratate separat una de alta. Este necesară o analiză a celor trei aspecte intervenite în dezvoltarea adolescentului, pentru a putea înțelege adolescentul în totalitatea trăirilor și evenimentelor pe care le trăiește și le simte. Analizând modul în care se dezvoltă un adolescent, acea ființă în care se îmbină numeroase laturi contradictorii, putem spune că dezvoltarea tânărului se produce ca rezultat al luptei dintre:

1. „tendința efortului de voință în autoeducare și neîncrederea de circumstanță în fața procedurilor de autoeducare

2. sensibilitatea în fața aprecierii morale pe care le-o dă colectivul și tendința de a se comporta după bunul plac;
3. năzuința spre principialitate și devotament în faptele majore și lipsa de principialitate în faptele mărunte;
4. respectul față de valorile mari ale culturii, față de atotputernicia științei și înclinarea de a pune întrebări insidioase, de a combate adevăruri demult dovedite;
5. tendința de a analiza atent orice eveniment, fapt, fenomen, și graba în generalizarea nefondată a unor întâmplări din sfera relațiilor intime;
6. elanul romantic, visarea și cufundarea prozaică în detalii;
7. precipitarea în a părea adult și prisma nostalgiei a copilăriei, amărăciunea provocată de „priza de conștiință” a ireversibilității vieții;
8. încrederea în fondul bun al oamenilor și tentația de a exagera unele trăsături negative ale celor din jur;
9. spiritul de investigație, chibzuința, capacitatea muncii organizate și lipsa de atenție, toleranța față de dezordine;
10. curajul în fața publicului și timiditatea sau stângăcia exagerată;
15. sensibilitatea puternică acolo unde se

- impune reținerea ostentativă acolo unde se cere o reacție sentimentală, afectivă;
16. încrederea și atitudinea rezervată;
17. sinceritatea și destăinuirea în fața prietenilor și tendința de a masca și „expedia” frământarea intimă în raporturile cu părinții și alți adulți apropiați;
18. dorința de a-și hotărî de timpuriu „cariera” și așteptarea continuă a ceva nou, neprevăzut;
23. conștientizarea forțelor proprii și tentația spre activități care le depășesc puterile;
24. dârzenia, capacitatea de rezistență și exagerarea voită a durerilor personale; etc” (Dumitrescu I., Nicolae A., 1983, pp. 8-9)

Iată deci o listă cu contradicțiile, desigur că nu cu toate contradicțiile, prin care trece un individ în perioada adolescenței. Totuși atunci când vorbim despre un adolescent, despre modul în care evoluează, în care se comportă, nu trebuie să uităm că pe lângă elementele constructive și universale, trebuie să ținem cont și de „influența particulară” exercitată de epocă, trebuie să ținem cont de obiceiurile unei națiuni, de formele schimbătoare ale unei generații.

10 lucruri care îi îepărtează pe părinți de adolescenți

Nu îi ascultă

Fie reacționează prea repede la ce le spune adolescentul, oferind soluții sau aplicând pedepse, fie nu le permit acestora să își exprime dorințele sau așteptările, punând în practică principiul „Faci cum spun eu!”. În fiecare dintre aceste cazuri, adolescenții se pot simți respinși și pot ajunge la concluzia că nu are rost să încerce să mai comunice cu părinții lor.

Se concentrează doar asupra greșelilor adolescenților

Le acordă atenție atunci când greșesc, le reamintesc greșelile

din trecut când au o discuție în contradictoriu în prezent și nu apreciază alegerile corecte sau eforturile depuse de adolescent pentru a îndrepta o greșeală.

Asemenea atitudini îi pot descuraja, înfuria sau întrista pe adolescenți, făcându-i să renunțe să mai încerce să își îmbunătățească rezultatele școlare sau să îi ajute pe părinți în casă, de exemplu.

Au așteptări prea mari de la ei

Mulți părinți sunt de acord, cel puțin în teorie, că adolescenții fac greșeli, însă în același timp, de fapt, se așteaptă ca adolescentul lor să se comporte perfect.

Oferă sfaturi și soluții atunci când adolescenții nu au nevoie de ele

Uneori, copiii și adolescenții simt doar nevoia să fie ascultați sau aprobați atunci când trec printr-o situație dificilă. A oferi sfaturi atunci când adolescentul nu le cere, poate transmite acestuia că nu crezi că poate rezolva singur situația, că încerci să îl convingi să acționeze cum vrei tu sau că vrei să arăți că tu știi mai bine despre ce e vorba decât el însuși, direct implicat în situație.

Minimizează problemele cu care se confruntă aceștia

De multe ori, pentru a-i încuraja, părinții folosesc replici precum „Lasă, o să îți treacă, ai să vezi.” sau „Nu merită să plângi din cauza asta”. Deși intențiile sunt bune, mesajul care ajunge la adolescent poate fi acesta „Ce simți tu nu contează, pentru că de fapt nici nu ar trebui să te simți astfel.”

Consideră că adolescentul nu are nevoie de ei

Fie este vorba de „Acum e mare, nu mai are nevoie de noi, trebuie să se descurce singur.”, fie de „Mi-a arătat clar că vrea să fie lăsat în pace, că nu are nevoie de sfaturile sau de ajutorul meu.” Este adevărat că în unele situații, în care adolescentul consideră că se poate descurca singur, este bine să îi dai voie să procedeze astfel. Însă acest lucru nu înseamnă ca nu mai are nevoie deloc de tine, niciodată.

Folosesc sarcasmul în comunicare cu adolescentul

Uneori, din dorința de a încheia o discuție în contradictoriu mai repede, pentru că au rămas fără argumente sau pentru că însuși adolescentul a fost sarcastic, părinții pot folosi sarcasmul și ironia pentru a-și exprima părerea. Pentru a înțelege de ce acest lucru îi îndepărtează pe adolescenți, este nevoie doar să îți amintești cum te-ai simțit ultima oară când cineva a fost sarcastic față de tine și dacă ai dorit să mai vorbești cu acea persoană apoi.

Critică stilul adolescenților

Machiajul, coafura, hainele și accesoriile alese de adolescenti îi pot înfuria pe mulți dintre părinți. Când alegi să critici înfățișarea copilului tău, întreabă-te însă dacă într-adevăr merită să declanșezi un conflict pe această temă.

Nu acordă importanță vieții sociale a copilului

Mulți părinți consideră că școala este singurul lucru care ar trebui să conteze pentru copil. Adolescenții învață însă o multime de lucruri și din relațiile de prietenie.

Sunt cicălitari

Mulți părinți simt că trebuie să le repete adolescenților anumite sfaturi, să le reamintească de mai multe ori anumite riscuri sau să le țină predici lungi despre diferite subiecte.

COPILE CU COPII!

Riscurile gravidității în adolescență

Peste 7 milioane de fete sub 18 ani nasc în fiecare an. Națiunile Unite își exprimă îngrijorarea în ceea ce privește pericolele cu care se confruntă mamele minore.

SARCINILE PRECOCE AU UN IMPACT NEGATIV ASUPRA SĂNĂTĂȚII GRAVIDELOR

Astfel de sarcini antrenează un risc de deces matern sau de fistule interne ce provoacă incontinență (neputință de a reține urina) de două ori mai mare în cazul mamelor cu vârsta sub 15 ani decât al celor care nasc la o vârstă mai mare, potrivit raportului privind populația mondială realizat de Fondul Națiunilor Unite pentru Populație (UNFPA).

RISCURILE DE SĂNĂTATE

asociate cu sarcina se datorează atât vârstei tinere a mamei, în special până la 15 ani, cât și condițiilor psihosociale și fizice în care se dezvoltă sarcina. Adolescencele gravide sunt expuse multor pericole: anemie, hipertensiune, depresie, deformații ale coloanei vertebrale etc. Totodată, sarcina precoce poate să fie însoțită de complicații și pentru copil (greutatea mică la naștere, defecte congenitale, apariția unor afecțiuni fizice sau mentale pe termen lung etc.).

În fiecare zi în lume, 20.000 de fete cu vârsta sub 18 ani devin mame, menționează raportul privind populația mondială pe 2013 realizat de Fondul Națiunilor Unite pentru Populație (UNFPA). În fiecare an, 70.000 de adolescente mor în urma complicațiilor survenite în timpul sarcinii și la naștere, și 3,2 milioane suferă avorturi periculoase.